

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. R.
przeciwko S. Z. i D. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanych od powoda kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) na rzecz adw. D. L. wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu udzielonej powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne

i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżący przesłankę oczywistej zasadności skargi opiera na zarzucie naruszenia art. 5 k.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz 385 w zw. z 391 § 1 k.p.c. i przedstawia wywód na poparcie zarzucanych uchybień.

Powód prezentuje tożsamy pogląd prawny co do zasady zastosowania art. 5 k.c. jak Sąd Apelacyjny, a kwestionuje jedynie niezastosowanie art. 5 k.c. Z tych też przyczyn nie zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej, bowiem ocena, czy zachodzi nadużycie prawa, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem dyskrecyjnej władzy sądu *meriti*. Zważywszy na treść uzasadnienia wniosku oraz motywów Sądu drugiej instancji nie można przypisać jej cechy dowolności widocznej *prima facie* i świadczącej o kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego mającym charakter oczywisty. Sąd Apelacyjny nie zakwestionował możliwości zastosowania art. 5 k.c. do stosunków prawnych pomiędzy

przedsiębiorcami a w obszernym uzasadnieniu uznał, że we wszystkich okolicznościach sprawy nie ma podstaw do jego stosowania odnośnie zgłoszenia zarzutu przedawnienia roszczeń (str. 10 - 14 uzasadnienia). W uzasadnieniu zarzutów natury procesowej skarżący zarzuca Sądowi II Instancji zaniechanie wnikliwego ustosunkowania się do poczynionych przez Sąd I Instancji ustaleń faktycznych i postępowania dowodowego oraz niewszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i zmierza w istocie do naruszenia zawartego w art. 398³ § 3 k.p.c. zakazu oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine*), co oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych też przyczyn wskazane zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności powoływania się przez byłych przedsiębiorców na sprzeczność podniesionego zarzutu przedawnienia ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa z zasadami współżycia społecznego nie spełnia przesłanki istotności i wobec nie zakwestionowania tego prawa przez Sąd Apelacyjny jest nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 7, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265), zaś o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie § 4 ust. 1, § 8 ust. 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).

